

Négy különböző nemzetiség képviselője volt az asztalnál:

-  egy amerikai gyalogos
-  egy francia őrző
-  egy angol géppuskás
-  és egy orosz hússaláta

A gyalogos, az őrző és a géppuskás a padon foglaltak helyet, a hússaláta az asztalon, egy tálban.

Idő:..... délután hét óra.

Színhely:..... Afrika, Rakhmár, egy távoli, eldugott garnizon a Szahara valamelyik oázisában, ahol néhány ottfelejtett légionista és egypár nyomorult arab tengődik.

Személyek:..... személytelenek.

Történi: semmi.

Rakhmár oázis legfeltűnőbb jellegzetessége, hogy a legkevésbé feltűnő, legkisebb mértékben sem jellegzetes oázis Afrikában.



Középpontja egy vályogfallal körülvett katonai tábor, amit a szaknyelv minden alap nélkül, pusztán szokásból „erőd”-nek nevez.

Az „erőd” ellenálló képességéről fogalmat adhat egy nemrég lejátszódott esemény, amikor a részeg káplár dühösen a falba rúgott, és súlyos sérüléssel a kórházba szállították, mert az egyik lőrés a fejére esett.

De ilyesmit mégis „erőd”-nek hívnak. És számmal is ellátják. Ez az erőd a 72-es számú volt a Szahara hasonló építményeinek sorában.

A körfal mögött egy „törzspépület” (nyerstéglából épült földszintes kis ház) és két legénységi barakk. A barakkban katonák, a katonákban fásult letargia az álmosító forróságtól és az egyhangúan múltó napoktól.

Vagy ötven pálma veszi körül az erődöt, poros, tikkadt, félholt, hosszú fák, és tetejükben egy-két kedélybeteg majom ténfereg. Ezek szívesen elköltöznének dúsabb tájakra, de nem tudják, hogy kerültek ide.





A pálmák között nyolc-tíz duárnak nevezett sárputri, ismeretlen céllal, mert a bennszülött háztulajdonosok évekig nem mennek be az ajtón. Viszont az ajtó előtt sem mozdulnak. Hová mennének a forró oázisban? Vagy mit csinálnának benn a kunyhóban? Igaz, végeredményben az sem világos, hogy mit keresnek ezek az arabok a kunyhó előtt, ahol üldögélnek, de hát egy oázis nem arra való, hogy minden mozzanatában megfeleljen valamiféle okszerűségnek.

A bennszülöttek tehát a kunyhó előtt esznek, isznak, alszanak és unatkoznak.

Mit is keresnének benn a duárban? Egy horpadt fazék, néhány törött holmi, egy rothadt gyékény és más efféle található ott, a döngölt földpadlón. Ezenfelül néhány ezer légy; ezeket nem szükséges felkeresni, és a kecske, az kijön magától is, ha megéhezik.

Rakhmár oázis központja a Grand Hotel. Eltérően a hasonló nevű európai intézményektől, a rakhmári Grand Hotel ócska kis bódé volt. Tulajdonosa egy félszemű rabló, aki annak rendje és módja szerint kitöltötte tízéves fegyházbüntetését, majd szorgalmas működésének gyümölcséből letelepedett itt mint vendéglős.

A Timbuktu felé haladó karavánok, átutazó vadásztársaságok jelentették a nagy jövedelmet, az oázis két arab csendőre és száz fő körüli helyőrség az állandó üzletmenetet.

A Grand Hotel, mint a neve is mutatja, a nagyvilági élet úri illúzióját hozta el a Szaharába. A félcolos deszkafalat ugyan átrágtá mindenféle féreg, a vályogragaszték és a pofapadok sem emlékeztettek a hasonló nevű európai intézményekre, no de rádiókészüléke volt, szinte kéthavonta új napilapok érkeztek, és Leila, az arab démon, táncokat lejtett.



Ezt a műsorszámot kissé népszerűtlenné tette az a közismert tény, hogy Leila (az arab démon) ötvenedik életévét már régebben betöltötte. A kor és egy ideges bennszülött zsebkése mély nyomokat hagyott az arcán. Így aztán Leila (az arab démon) alig táncolt, és a szórakozást illetően leginkább arra szorítkozott, hogy egy tamburaszerű, irhával bevont hangszert ütögetett. Ezt is csak addig, amíg a vendégek határozott állásfoglalása nem kényszerítette hallgatásra. Ilyenkor egy távoli sarokba kuporodott, és démoni érzékenységében megsértve, szomorúan pipázott. Este segített a sérülteket kötéssel ellátni.